

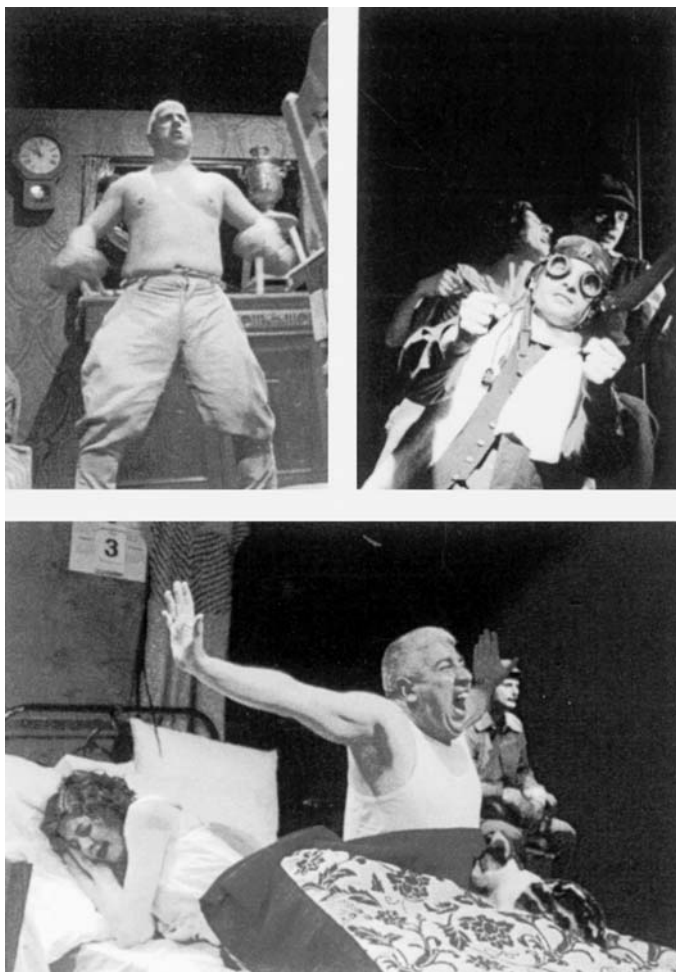
ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Απροσδιόριστος ηλικίας και εμφάνισης.
Πρέπει να μπορεί να μεταμορφώνεται εύκολα.

ΛΙΟΥΝΤΑ: Σύζυγος του Κόλια. Κοντά στα 30.

ΒΟΛΟΝΤΙΑ: Φίλος του Κόλια, τυπογράφος. 30 κάτι.

ΚΟΛΙΑ: Σύζυγος της Λιούντα, εργοδηγός. 30 κάτι.

Σκηνές από την πρώτη παράσταση του έργου
στο θέατρο «Τόπος αλλού»

Ένα ευέλικτο σκηνικό που υπαινίσσεται πότε τον εξωτερικό και πότε τον εσωτερικό χώρο.

Ο εσωτερικός χώρος είναι ένα στενόχωρο, υπόγειο μικροαστικό διαμέρισμα: Ένα παράθυρο, ένα κρεβάτι, ένας καναπές, ένα τραπέζι, ένα παραβάν και μια κουνιστή πολυθρόνα. Το διαμέρισμα πρέπει να βρίσκεται κάπου στο κέντρο της σκηνής, και οριοθετείται από ένα χαλί.

Οι εξωτερικοί χώροι είναι: Τρένο, σταθμός, στέγη Μπολσόι, γκισέ, παγκάκι, δρόμος, τυπογραφείο, αεροπλάνο, τραμ, σινεμά και κλινική.

Η στέγη Μπολσόι, το γκισέ, το παγκάκι και το αεροπλάνο παίζονται σε μια σκαλωσιά που είναι στημένη μπροστά στην αριστερή άκρη της σκηνής.

Στην απέναντι άκρη της σκηνής, μπροστά δεξιά, υπάρχει μια σκάλα - μονόζυγο, που τη χρησιμοποιεί σαν παρατηρητήριο ο Αφηγητής.

Οι εξωτερικοί χώροι, κατά κύριο λόγο, δηλώνονται με το παίξιμο των ηθοποιών. Οι ηθοποιοί δεν βγαίνουν ποτέ από τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ 1^η

ΔΡΟΜΟΣ – ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ – ΤΡΕΝΟ - ΣΤΑΘΜΟΣ

Σκοτάδι. Το φως ανάβει και φωτίζει αμυδρά το διαμέρισμα. Στο ημίφως διακρίνουμε τον **Αφηνιτή**, που κάθεται στο τραπέζι και ρίχνει τα χαρτιά. Πάνω στο τραπέζι υπάρχει ένα αναμμένο κερί. Στο κρεβάτι κοιμάται ένα νέο ζευγάρι ο **Κόλια** και η **Λιούντα**. Στον καναπέ κοιμάται η **γάτα** τους - είναι εμφανώς ψεύτικη. Η υπόλοιπη σκηνή παραμένει στο σκοτάδι.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Ζούσαν κάποτε στη Μόσχα, όχι πολύ παλιά, μα ούτε και πολύ πρόσφατα, το 1926, στην οδό Μετσάνοκαγια Νούμερο 3, σ' ένα πολύ μικρό, πολύ στενό, υπόγειο διαμέρισμα ενός δωματίου, ένα νέο ζευγάρι και η γάτα τους.

Δεν ήσαν ούτε ευτυχισμένοι, ούτε δυστυχισμένοι. Ήσαν σαν όλα τ' άλλα ζευγάρια που ζούνε σε πολύ μικρά, πολύ στενά υπόγεια διαμερίσματα ενός δωματίου, μαζί με τη γάτα τους. Κάθε μέρα που περνούσε, έφερνε μια καινούργια μέρα, και κάθε καινούργια μέρα... έφερνε τα ίδια με την προηγούμενη. Κάθε βράδυ έπεφταν για ύπνο στο πολύ μικρό, πολύ στενό κρεβατάκι τους, και κάθε πρωί ξυπνούσαν κι έκαναν τα ίδια ακριβώς μ' αυτά που έκαναν... χθες. Όσοπου...

Ο Αφηνιτής ξεκινάει το τραγούδι σαν να τον πα-

ρασύρει η μουσική. Σηκώνεται από την καρέκλα και έρχεται αργά – αργά στο προσκήνιο. Ο φωτισμός αλλάζει.

(Τραγουδάει.)

Η Μόσχα κλείνει τα βλέφαρά της
κι έχει γαλήνη στα όνειρά της.

Χίλια εννιακόσια είκοσι έξι
κι' η Επανάσταση έχει αντέξει.
Γλυκύς ο Στάλιν, ο Πατερούλης
μας έχει βάλει ο τρυφερούλης
μετά το δείπνο όλους για ύπνο,
και μας φυλάει και μας προσέχει,
μας αγαπάει χιονίζει – βρέχει.

(Έχει φτάσει στην αριστερή άκρη της σκηνής, παίρνει το ραβδί του και αρχίζει να σβήνει τα φανάρια.)

Και ξεκινάει η ιστορία
Οδός Μετσάνοκαγια Νούμερο 3.

Εκεί θα βρούμε τον Νικολάι
που τη Λουντιμίλα έχει στο πλάι
τους συνοδεύει κι ένα γατί
και στα «διότι» και στα «γιατί».

(Παίρνει το γατί από τον καναπέ και το τοποθετεί στα πόδια του ζευγαριού.)

Και ξεκινάει η ιστορία
Οδός Μετσάνοκαγια Νούμερο 3.

Όμως οφείλω να σας πω
γιατί είμαι εδώ, για ποιο σκοπό.

Νάνι-νάνι όλους τα βράδια
 πρέπει εγώ να νανουρίσω,
 μάνι - μάνι τα φανάρια
 ύστερα απαλά να σβήσω. (Σβήνει το κερί.)

Το δικό μου το κρεβάτι
 θε να με φιλοξενήσει
 όταν την αυγή και κάτι
 όλη η Μόσχα θα ξυπνήσει.

(Πλησιάζει το κρεβάτι και σκεπάζει το ζευγάρι.)

(*Ηχος τρένου που πλησιάζει.*) Μα, να! Ακούω το τρένο που πλησιάζει. Κάποιος ταξιδεύει. Κάποιος έρχεται στη Μόσχα! (*Προφητικά.*) Δεν μ' αρέσει αυτό! (*Φεύγει προς την αριστερή άκρη της σκηνής. Φοράει «το σκούφο του οδοκαθαριστή» και γίνεται Οδοκαθαριστής. Παίρνει μια σκούπα και αρχίζει να σκουπίζει.*)

Εξωτερικός χώρος - πίσω δεξιά: Το φως δυναμώνει στο **Βολόντια** που κάθεται στη βαλίτσα του – ανάμεσα στα πόδια, σαν να **ταξιδεύει με το τρένο**. Είναι τριάντα και κάτι. Φοράει τραγιάσκα και σακάκι και κρατάει μια κουβέρτα τυλιγμένη σε μπόγο.

ΒΟΛΟΝΤΙΑ: (*Μιλάει ρυθμικά – χωρίς μουσική. Είναι πολύ χαρούμενος και δείχνει ανυπόμονος.*)

Με λένε Βολόντια. Βολόντια Φόγκελ.

Έρχομαι στη Μόσχα για να βρω δουλειά.

Είμαι τυπογράφος. Στο χωριό μου ευκαιρίες δεν υπάρχουν.

Μόνο στη Μόσχα αξίζει να ζει κανείς σήμερα.

(Ανεβαίνει και στέκεται πάνω στη βαλίτσα. Πρόζα.) Ζήτω η Επανάσταση! (Πέφτει.)

Ο Αφηγητής βάζει τα γέλια. Στο μεταξύ έχει βγάλει το σκούφο του Οδοκαθαριστή. Πλησιάζει το κρεβάτι.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Ξυπνήστε επιτέλους. Έχετε και δουλειές!

Κάνει να φύγει και του έρχεται μια ιδέα. Παίρνει το ψεύτικο γατί, και το τοποθετεί χαιρέκακα πάνω στο κεφάλι του Κόλια για να τον ξυπνήσει. Υποτίθεται πως την κίνηση αυτή την κάνει το γατί.

Νιάου! Νιάου! Νιάου!

Βγαίνει από το διαμέρισμα. Αποτραβιέται στην αριστερή άκρη της σκηνής απ' όπου παρατηρεί τη δράση, έτοιμος να επέμβει όποτε χρειασθεί.

ΚΟΛΙΑ: (Ξυπνάει.) Ει! (Τρίβει το κεφάλι του.)

Η Λουντιμίλα συνεχίζει να κοιμάται. Ο Κόλια παίρνει το γατί και το χώνει στη μούρη της πλακατζίδικα.

Νιάου! Νιάου! Νιάου!

ΛΙΟΥΝΤΑ: Ει!

Ο Κόλια και η Λιούντα ξυπνάνε. Τεντώνονται. Σηκώνονται από το κρεβάτι και ξεκινάνε τη μέρα τους. Η Λιούντα μαζεύει τα χαρτιά από το τραπέζι και ξεκινάει το σιγύρισμα. Ο Κόλια παίζει για λίγο με τη γάτα, την αφήνει στον καναπέ και πάει για κατούρημα. Φως στο Βολόντια, που ακόμα ταξιδεύει.

ΒΟΛΟΝΤΙΑ: Μα να, βλέπω μπροστά μου τη Μόσχα! Πλησιάζουμε! Βλέπω το ποτάμι πέρα. Βλέπω τον μεγάλο θόλο του Αγίου Πέτρου. Βλέπω το Κρεμλίνο. Βλέπω...

Πάνω από το κρεβάτι σε εμφανές σημείο, σαν εικόνα κρέμεται ένα ημερολόγιο τοίχου. Το ημερολόγιο απεικονίζει το Στάλιν - είναι παραμορφωμένο και μεγαλύτερο από το κανονικό. Ο Αφηνητής μπαίνει στο διαμέρισμα και μας ξεναγεί.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Το ημερολόγιο του Στάλιν, με τη φωτογραφία του Στάλιν, οφείλει να κρέμεται σε κάθε σαλόνι. Ο Στάλιν μάς προστατεύει πάντα και παντού. Ακόμα και στα σπίτια μας. Τόσο πολύ μας νοιάζεται. Εγώ προσωπικά, κουβαλάω πάντα μια φωτογραφία του Στάλιν στην τσέπη μου. (Έχει βγει από το διαμέρισμα και έχει έρθει στο προσκύνιο. Κάνει να τη βγάλει από την τσέπη του αλλά δεν τη βρίσκει. Αναστατώνεται. Επιτέλους τη βρίσκει, βγάζει και τη δείχνει. Φεύγει.)

Όση ώρα μιλάει ο Αφηνητής, η Λιούντα είναι στη κουζίνα και ετοιμάζει το σαμοβάρι για το μπάνιο του Κόλια. Ο Κόλια που έχει γυρίσει από την τουαλέτα σκίζει μια σελίδα από το ημερολόγιο του Στάλιν, την τσαλακώνει και την κάνει χάρτινη μπάλα.

ΚΟΛΙΑ: Λιούντα! Ει! Λιούντα!

Η Λιούντα μπαίνει κρατώντας μια λεκάνη. Ο Κόλια τής πετάει τη χάρτινη μπάλα και την πετυχαίνει.

Χα! Χα! Χα!

ΛΙΟΥΝΤΑ: (Σχεδόν κατ' ιδίαν.) Πολύ αστείο (Αφήνει τη λεκάνη κάτω από το σαμοβάρι.).